

Riflessi di poesia e prosa slovena. V Trstu, tiskarna Dolenc, založil *Fran Pirman*, cena 1 krona. — V lični, knjižici 64 strani nam podaja prelagatelj pesmi različnih pesnikov slovenskih, za temi dve národní pesmi in koncem dve majhni povesti v prozi. Prelagatelj namen je plemenit, kar vidimo iz predgovora: pokazati hoče Italijanom bisere naše književnosti in takó vzbuditi v onem narodu simpatije do nas Slovencev; še več, približati želí oba naroda. Iz tega je torej razvidno, da je knjižica namenjena najprej Italijanom, ki originalov ne poznajo in ne poznajo morda ničesar drugega iz književnosti naše. — Prelagatelj mora, ne le da umeje in »čuti« izvirnik, popolnoma vladati tako italijanskemu jeziku, kakor italijanskemu verzú, da podá v lepi gladki obliki to, kar si je izbral. Nas izvestno veselí, ako se mu posrečí pokazati svetu, kar ima narod naš lepega, umetniškega, zato bi bili pa tudi od srca hvaležni njemu, kdor bi kaj izbral in prevedel takó, da bi prevod ohranil lepoto, preprostost v umetnosti in umetnost v preprostosti. Kdor bi pa naše umotvore kvaril in jih ponujal inorodcem v prisiljeni obliki, vreden je naše graje že iz ljubezni do resnice in iz narodnega ponosa. Italijani v svojem finem, umetniškem ukusu — reči moramo naravnost — ne dobé po tej knjižici kaj dobrih mislij o naši literaturi in ne kaj dobrega mnenja o naših umotvorih, katere imenuje prelagatelj „serene e sublimi“. Da ni jezik čist in gladek, da ni skladnja povsod, kakor bi morala biti, krivo je morda to, da se je prelagatelj takó vestno držal izvirnika, kar je jako hvalno, če prevod zaradi tega ne trpi na okretnosti, harmoniji in blagoglasji. Prvih pet pesmij je Prešérnovih. Kakó težko je prevajati in kako lahko se spodrsniti ob Prešérnovih poezijah, povedal je že Stritar, ko se je lotil tega dela Nemeč. V italijanskih poezijah Prešérnovih je to dobro, da prelagatelj nikdar ni krenil po svojem poti, ampak se tesno držal izvirnika. Ali te poezije so izgubile nežno neprisiljenost, originalno ženjalnost in so nekamo nedostatne, šepave. Dasi nam je jako žal, reči moramo vendar prav tisto kolikor toliko o ostalih poezijah. — In onidve povesti v prozi? Teh povestij še pisatelja sama izvestno ne imenujeta „serene e sublimi“. Takšen drobiž ima v izvirniku vrednost lahkega neprisiljenega pripovedovanja, v prevodu izgubi še to. Ker ni knjiga namenjena najprej Slovincem, ampak Italijanom, ne sme nam g. prelagatelj zameriti, da smo o knjigi govorili takó — težkega srca sicer — a morali smo, da bi nam Italijani ne očitali naše vzvišenosti, rekoč: „Ecco le vostre poesie e prose sublimi e serene“! Slovanom, večšim italijanščini, ki poznajo original, pa knjižico priporočamo, ker za nje izvirnik ne more izgubiti ničesar. Nadejemo se, da se prelagatelju sčasoma prevajanje bolje posreči v izbiranji kakor obliki in da na naše obče veselje doseže svoj namen. R.

Pefem od fvetiga Alfonsa. — V knjižnici marnberški sem v lanskih počitkih našel majhno tiskovino z naslovom: Pefem od fvetiga Alfonsa, 7 str. 12°; na zadnji strani pod črto stoji: V Gradzi. Natisnjeno pri Tanzer Karoli. Pesem obseza 15 devetvrstičnih kitic brez doslednih stikov. V 1. kitici se ujemajo 1., 3.; 2. in 4.; 5., 7. in 8., pa 6. in 9. vrsta; v drugih pa ne takó. Na 1., 4., 5. in 7. strani so natisnjena pojasnila; n. pr. v tekstu stoji v 2. kitici »fantizh« spodi je: Bubizh, dezhez; na str. 4. »obleke«, spodi »Oblazhila« »gvant«, na str. 5. »bukve«, spodi: »knjige«, na str. 7. »veli«, spodi »guzhi«, »rezhe«.

Kakor se vidi iz navedenih besed, natisnjena je pesenca v bohoričici; v nji je mnogo tiskarskih pogreškov, n. pr. greshviga nam. grešniga; kerfhvnsko, favtičh (fantičh) fvnje (svoje); tiskar se je večkrat zmotil pri črkah *v* in *z*.

Pesem poje o sv. Alfonzu, da je že izza mlada služil Jezusa, da je bil »pravizhen doktor«, ki ni hotel jemati »krivih mitev«; izvolil si je tedaj duhovski stan in bil končno škof. Za velike lakote je razdal vse imetje, celó svoj prstan je prodal. Bog mu je poslal izkušnjave in težave, toda Alfonz mu je služil zvesto do 90. leta.